

Rosemie Vanwynsberghe (45) kreeg een kind van haar tweede geliefde in een polyamoureuze relatie

‘Ons zoontje is een kind van ons vieren’

Vaders komen in vele soorten en maten. Rosemie Vanwynsberghe maakte er een boekje over, “De papa’s in Arends hartje”. Zelf voedt ze haar jongste zoon op met twee vaders - de biologische, die haar tweede geliefde is, en haar echtgenoot, met wie ze al drie kinderen had. En ook de vrouw van haar tweede man past geregeld op de jongen.

‘Dit kind wil er zijn. Dat was wat ik heel duidelijk voelde toen ik zwanger bleek. Ik was geschrokken, ik was bang, en ik vermoedde meteen dat mijn tweede geliefde de vader was, en niet mijn echtgenoot. Ik noem Ron* liever mijn tweede geliefde, of zelfs mijn tweede man, dan mijn minnaar – “minnaar” klinkt alsof het clandestien is, terwijl mijn man altijd ingestemd heeft met mijn tweede relatie. Een vaderschapstest op twaalf weken bevestigde mijn vermoeden. We wisten geen van de vier – mijn man en ik, mijn tweede man en zijn vrouw - hoe het verder moest. Mijn tweede man en zijn vrouw waren bewust kinderloos. Mijn man en ik hadden onze kinderwens al vervuld. Wij hebben samen drie kinderen. Ik was veertig. Het laatste wat ik van plan was, was zwanger worden. En toch was voor mij meteen heel duidelijk dat ik het kind zou houden.’

‘Toen ik hoogzwanger was, ging ik op consult bij een sjamane. Ze keek naar mijn buik en zei dat ik een heel speciaal kind in me droeg. “Dit kind is met vier gemaakt”, zei ze. Pas veel later begreep ik wat ze bedoelde. Arend is vijf nu, en hij is echt het kind van vier mensen. Mijn man had meteen een connectie met hem, net als onze kinderen opgetogen waren met hun broertje. Arend is een kind dat heel veel liefde geeft, heel open en spontaan. Van bij zijn geboorte dwong hij liefde af. Ook de vrouw van mijn tweede man doet het heel goed met hem – het ontroert me als ik zie hoe goed ze elkaar verstaan. Arend is zo’n fantastisch kind dat het ons allemaal verzoend heeft.’

‘Het is voor niemand makkelijk geweest. We hebben allemaal onze angsten onder ogen moeten zien. De angst dat onze basisrelaties eronder zouden lijden, bijvoorbeeld. Mijn man heeft zich een tijdje afgevraagd of het leven makkelijker zou zijn zonder mij, maar beseftte dat hij me graag genoeg zag om de situatie te doen werken. Mijn tweede man en zijn vrouw hebben tijd genomen om hun liefde voor elkaar te bevestigen, voor ze de zorg voor de baby mee op zich namen. Ik zat met de angst dat de situatie zo ingewikkeld was, dat iedereen me op een gegeven moment zou verlaten. We hebben heel veel aan onszelf gewerkt en heel veel met elkaar gepraat. De situatie heeft ons bij momenten ver uit elkaar gedreven, maar de liefde voor het ongebooren kind heeft ons altijd doen kiezen voor de harmonie. We hebben zoveel meegemaakt, dat we nu heel sterk staan.’

‘We wonen nu in drie huizen. Mijn man en ik delen nog altijd het huis dat we gekocht hebben in Laken. Mijn tweede man en zijn vrouw wonen in het huis dat zij samen gekocht hadden. En allemaal samen delen we een huurappartement in het centrum van Brussel. Een paar dagen per week woon ik daar met mijn tweede man en mijn zoon. En sinds een jaar of twee verblijven mijn man en de vrouw van mijn tweede man, die intussen ook een stel vormen, ook geregeld in het appartement.’

‘Tussen mijn man en Vera* is de vonk overgeslagen toen ze met oudjaar samen dansten. Ik was heel blij voor hen, maar het is niet altijd makkelijk. Soms heb ik het gevoel dat ik geen privacy meer heb. De kans is altijd reëel dat je iets aan één van de vier vertelt en dat het doorgaat tot bij de drie anderen.’

‘Het is niet zo dat we met zijn vieren een relatie hebben. We doen wel dingen samen, en we brengen ook altijd een deel van de vakantie allemaal samen door. Er zijn ook discussies die we met zijn vieren moeten voeren, zoals de discussie over erotiek buiten onze constellatie. Ron en Vera zouden ruimte willen voor erotische ontmoetingen met anderen. Ook dat gesprek voeren we in alle openheid. Dat is voor mij liefde: dat je de ander zijn eigenheid gunt. Het romantische ideaalbeeld spiegelt ons iets anders voor. Als je, zoals Plato, gelooft dat je in de liefde je ontbrekende helft moet terugvinden, verwacht je dat de ander met je samenvalt. Als de verliefdheid afneemt en je de verschillen begint te zien, proberen veel mensen de ander te koloniseren. Het wordt pas liefde als je de ander graag ziet omdat hij anders is.’

‘Als je liefde op die manier bekijkt, duw je elkaar af en toe uit de comfortzone. Als je je relatie opent, kom je veel ongemak tegen. Mijn man en ik hebben twintig jaar lang een traditioneel monogaam huwelijk gehad. We zijn elkaars eerste grote liefde. Toen we afstudeerden aan de universiteit, waren we al zeven jaar samen. We beseften allebei dat er een reële kans was dat een van ons twee ooit gevoelens voor iemand anders zou krijgen. De afspraak was toen dat we er open over zouden zijn en dat het bespreekbaar was.’

‘Heel lang zijn we geen van de twee iemand anders tegengekomen die onze interesse wekte. We kregen een eerste kind, een tweede kind, een derde kind. Toen ons derde kind een paar jaar oud was, ben ik heel erg verliefd geworden. Ik heb dat toen meteen aan mijn man verteld, en hij vond het moeilijker dan we gedacht hadden. Je kan wel theoretische afspraken maken, maar de praktijk blijkt toch heftiger dan je denkt. Het deed hem pijn.’

‘Met die andere man is toen niets gebeurd, het was niet wederzijds. Toch heeft die verliefdheid heel veel met mij gedaan. Ik was al heel wat jaren vooral moeder. Ik werkte en ik zorgde. Die verliefdheid heeft mij wakker geschud. Ze heeft me weer toegang geven tot mijn verlangens. Ik begon me weer veel meer vrouw te voelen.’

‘Op mijn relatie met mijn man heeft dat een goede invloed gehad. De passie laaide op. We kwamen weer veel dichterbij elkaar – we waren al twintig jaar samen en onvermijdelijk ga je elkaar toch een beetje for granted nemen. Het gaf me veel vertrouwen in de toekomst dat we er zo goed mee omgegaan waren. Het hele proces heeft mijn werk als psychotherapeute ook geïnspireerd. De laatste jaren ben ik me gaan toeleggen op liefdesrelaties. Ik sta graag mensen bij die hun relatie willen openen, of die overspel te boven willen komen. Ik help conflictsituaties om te buigen naar harmonie. Het is niet dat zo ik een absolute voorstander ben van polyamorie, maar veel van wat ik geleerd heb over polyamoreuze relaties kan ook monogame koppels helpen.’

‘Anderhalf jaar later werd ik opnieuw verliefd, tijdens een cursus over coaching. Wat er precies tussen Ron en mij gebeurde, kan ik niet uitleggen. Waarom val je voor iemand? Er was een grote aantrekking tussen ons, maar het ging me om meer dan de seks. Ik wou die man in mijn leven, hij raakte iets in me. Dit keer kon het ook echt iets worden: hij had een open relatie met zijn vrouw.’

‘Mijn man schrok toen ik kwam vertellen dat ik opnieuw verliefd was, en dat ik die verliefdheid heel graag wou beleven. In die beginperiode hebben mijn man en ik heel veel met elkaar gepraat. Ik heb geluisterd naar zijn angsten. Ik wou mijn man niet kwijt, hij is mijn soulmate. Ik heb er alles aan gedaan om mijn man te laten voelen wat hij voor mij betekent.’

‘Voor mijn man werd het makkelijker toen hij Ron een keer ontmoet had. Het hielp ook dat hij wist dat Ron al een vrouw had. Dat temperde de schrik dat Ron met mij zou gaan lopen.’

‘Ik ben heel trots op ons vieren dat we zo’n ingewikkelde situatie tot een goed einde hebben

kunnen brengen. We leiden onze levens nu op een manier die voor iedereen goed aanvoelt. Wij zijn het vanzelfsprekend gaan vinden, en we tonen het ook op die manier aan de buitenwereld. Soms ga ik met mijn twee mannen naar een feestje, soms gaan we ook met zijn vieren. Soms wordt Arend op een verjaardagsfeestje afgezet door de ene papa en weer opgehaald door de andere. Maar zo zijn er zoveel kinderen, die een papa en een pluspapa hebben. Het boekje dat ik nu gemaakt heb, gaat over een klasgesprek, waarin alle kinderen vertellen wie hun ouders zijn. De ene heeft een heterokoppel als ouders, de andere wordt opgevoed door twee homo's. Er is een kind dat geen papa meer heeft. En dan heb je Arend, die twee vaders heeft. Het kerngezin is niet meer de norm. Er zijn ook voordelen aan het openbreken van het kerngezin. Onze kinderen hebben vier volwassenen bij wie ze terecht kunnen. Vera heeft bijvoorbeeld een goede verstandhouding met mijn tienerdochters. En ja, onze situatie wekt nog wel eens verbazing, maar vooral positieve. Mensen zijn gefascineerd door hoe we het opgelost hebben. Maar waarom zou een scheiding logischer zijn dan wat wij er met ons vieren van gemaakt hebben, met alle liefde die ervan gekomen is?'

(info) Rosemie Vanwynsberghe maakte samen met Heide Lavens het pas verschenen boekje (4+), 'De papa's in Arends hartje', uitgegeven bij Samanunga Stories.
www.rosemievandwysberghe.be

- Ron en Vera zijn schuilnamen. Alle betrokken volwassenen hebben deze tekst gelezen en goedgekeurd.